

Szeretem, amikor az utcán,
a közvetlen közelemben
halnak meg az emberek.
Némelyik hirtelen zuhan a földre,
másik lassan bukik előre,
csendben a szívéhez kap,
vagy valamilyen ismeretlen fájdalomtól felüvölt,
esetleg a földön vergődik,
mint hátára fordított bűdösbogár.
Ilyenkor egy pillanatig rémülten nézek a szemükbe,
majd hirtelen elfordítom a fejem,
hogyan elűzzem a segélykérő karoknak
még a gondolatát is.
Egy köztes lét iskolás leírására gondolok,
majd hazamegyek,
feketébe öltözöm,
és a polcra leemelt könyvvel kiülök
a napfénytől ragyogó verandára.

Következő versem

Következő versem
első két sorába
valami világmegváltó
bölcsséget rejtek majd el,
melyet bibliai idézetekkel nyomatékosítok,
és így addig folytatom,
míg eposzméretűre nem duzzad.
Akkor majd kiteszem az ablakba
száradni,

de – még magamnak sem bevallva –
abban a reményben,
hogy a szél felkapja
és elrepíti a világ végére,
hogy soha többé
ne halljak róla.

Otthon

pacséri éjszakák
időtől és békabrekegéstől terhes szagát érzem
egy jelen idejű noviszádi tavaszban
míg a rádióból a Blockout hozza el
az alvó Belgrád fényeit
és már nem tudom hol tartok
hisz a könyvem lapjai közül
Kemény Zsigmond mély hangja bűg felém
százötven év távlatából
és elveszek
ebben a hanyatt döntött
téridő-kontinuumban
míg barátaim a Hunyadi-toronynál
öltöztetik sorsukat
és csak a meggyfák virágai
hívogatnak ismerős tájakra
ahol megvethetem sarkamat
a lehullott fehér szirmokkal
mint halpikkelyekkel szegélyezett
keskeny utakon

A nagyszülők

Nagymama mesél

Ugyanazt a mesét mondta el estéről estére.

Egy bolondos legényről volt benne szó, aki mindenáron nőszülni szeretett
volna.

Akkor még nem tudtam, hogy a haldokló népköltészet egyik utolsó
hajtását élvezem napról napra.

És most újra találkozom ezzel a mesével egy gyűjteményes kötet lapjain.
Adatközlőként egy, azóta már halott bácsfeketehegyi ember van
feltüntetve.

A könyvet kilencvenkettőben adták ki Újvidéken.

A falon életre kelt egy giccses régi festmény.

Nagyapa

Nagyapa vadászott.

Leginkább nyulat vagy fácánt hozott haza.

Néha elkísértem a vadászatokra és a díszebédekre.

Mindig elmesélték, hogy egyszer egy nyúlnak valaki kilőtte az egyik
szemét, és a nyúl körbe-körbe rohagált, amíg össze nem esett.

Nagyapa olykor kipreparálta a lelőtt állatokat.

A szekrény teteje tele volt behajtott és kitért szárnyú madarak életszerű
tetemeivel.

Azt vártam, hogy elszálljanak.

Vándor

A vándorok a zuhogó esőben kelnek útra,
nedves függöny mögött, észrevétlenül
gyilkolják a mérföldeket.
Ilyenkor jó volna nekem is útra kelnem,
a kilométerek gyűródéseiben,
aszfaltráncok barázdáiban
elveszni,
feloldódni a pocsolyák csendjében,
ahol ismeretlen tájakról származó
magvakkal találkozhatnék,
és azokat megtermékenyítve újra élhetnék
halálra ítélt rés-növényként
még néhány pillanatig,
míg emlékem a környéken kísért.

Podolszki felkel és jár

Feketicsről nem indul hajó.
A hiábavaló várakozástól megszomjazva
sört veszünk a sarki üzletben.
Én fizetek, mivel ujjsontjai közül kipereg az aprópénz,
amit sikerült összekéregtünk.
Csak sört iszik,
hisz belső szervek hiányában
már csak a szénsavas dolgok vannak rá hatással.
Ritkán mászik ki a gödörből,
és mindig hosszan meséli a feltámadás aktusát
mint visszatérő élményét.
Már minden parányi mozzanatát hallottam.
Egyszer megkért, hogy ne hasonlítsam Lázárhoz;
más kor, más erkölcsök
(o tempora, o mores!).
Kabátja poros, szakadozott.
Kalapján lyukak tátonganak.
Éjszakánként elviszem a fogorvos házáig;
valamikor azon a környéken lakott
(legalábbis hétvégenként).

Feketicről nem indul hajó.
A kikötőt szellemek dúlták fel.
Temetőre építettek iskolát,
éjszakánként ott kísértünk,
vagy a Krivaján billegünk egy dézsában,
és azt álmodjuk, hogy nem látjuk a túlsó partot.
Olykor megállapítjuk,
hogy itt minden fekete
(Fekete országban jártam én).
Fekete egyház, meggy, kultúra,
fekete csernozjom és fekete nyak.
Olykor megkér,
gyűjtsak neki lámpát,
vagy legalább vigyem el a templomba
(soha nem tenném).
Néha hajót építünk,
amit szétszedek, amikor elmegy egy kis időre meghalni.
Másnapra úgyszólván elfelejti, mit csináltunk.
Így minden nap új élményt ad.
Feketicről úgyszólván indul hajó.

Magán-szinesztéziák

A meggy-pálkának igenis barna íze van!
De ezt a radiológusok nem érthetik.
Fekete-fehér világukban minden fordított,
az árnyékok fehérek,
a jobb oldal pedig a balnak felel meg.
Ők nem értik,
hogy a vér vörös,
és hogy a bőr alatt kék színű csatornában
húzódnak az erek,
mint kék dallamok,
csak kontrasztanyaggal dúsított
sötét hálózatot látnak,
és automatikusan diagnosztizálnak.
Nekik feleslegesen magyaráznám,
hogy a madár-csicsergés hullámszerű,
mint zászlós képernyőkímélő
valami lestrapált operációs rendszerben,
csak sokkal színesebben.

Poszt

posztmodern romantika
csöpögős húsipar
orvosságoskanállal adagolt szerelem
bibliai parafrázisok
idézetek Tamás evangéliumából
Jelenések könyve reloaded
az Énekek éneke egy oktávval feljebb hangolva
lapalji jegyzetek
függelékek
felhasznált irodalom
virtuális biciklizések
irodalmi haláltáborok
kontextuális Golgoták
post mortem erotika

Nagypénteki mámor

a szentek mint mosolygó gyémántok
keresztfákon szenvednek
golgotájuk árnyékában
bűneik
hevernek